

השבת של רבי נחמז מברסלב

טוב להגיד ולשיר נ נחמז מברסלב לזכות לבל הישועות

כן להתקרב לה' יתברך. ואז בוודאי ימצא לו ה' יתברך תיקון ויודיע להצדיק כמו שהודיע למשה תיקון הפסח שני שהוא פליאה נשגבה, כי עיקר זמן הפסח הוא רק בשעת יציאת מצרים שאז דילג ה' יתברך על הקץ וגאלם. ואז עיקר זמן הקרבת הפסח. ועל שם זה נקרא פסח, לשון פסיחה ודילוג שדילג על הקץ, כי האיר עליהם אז הארה נפלאה, אבל מי שהיה טמא ולא קרב את הפסח במועדו איך יזכה להקריב פסח עוד, אבל ה' יתברך ברחמיו גילה הסוד למשה על ידי שאלת הטמאים דייקא, והודיע לו שהטמאים יקריבו פסח שני באייר בימי הספירה.

ובזה הורה לנו דרך התשובה שאין שום יאוש בעולם כלל, כי אף על פי שעבר זמן של עיקר התיקון ואנחנו טמאים במעשינו, עדיין יש תקוה אפילו שלא בזמנו, כי יש תקונים נפלאים ונעלמים מאד שיכולים לתקן אותנו גם עתה ובכל יום ויום. ובלבד שלא ניאש עצמנו מצעקה ותפלה לשאל בכל פעם: למה נגרע להקריב את קרבן ה'. (לקוטי הלכות - הלכות ברכת הפרות ה', אות ט"ז)

והאיש משה ענו מאד ... (במדבר יב, א)

עיקר העצה הגדולה האמתית בכל הצרות, חס ושלוש, שעוברין על ישראל בכלל או בפרט, רחמנא לצלן, אין שום עצה נכונה לבר' מהם, כי אם על ידי הביטול אל התכלית, דהיינו לסתם עיניו בחזקה ולעשות עצמו כישן, ולבטל עצמו בתכלית הביטול כאילו אין בו שום הרגשה כלל, רק לדבק ולבטל מחשבותיו אל אור האין סוף יתברך. וזה יכול כל אדם לעשות, כי אף על פי שאינו זוכה לביטול בשלמות כמו גדולי הצדיקים השלמים, אף על פי כן יכול כל אדם לבטל את עצמו איזה שעה, אם ירצה באמת, ועל ידי זה יתבטלו ממנו היסורין והצרות. אך אחר כך יכול להיות שיתגברו יותר, חס ושלוש, וצריך לבטלם על ידי חידושי תורה או על ידי עסק התורה בחשק חדש. ועל כן עיקר קבלת התורה היה על ידי בחינה זאת, על ידי שהיו תחילה בצרה גדולה במצרים עד שבא משה רבנו וביטל עצמו בתכלית הביטול, כמו שכתוב (במדבר יב): והאיש משה ענו מאד וכו', שזהו בחינת תכלית הביטול, שהוא בחינת ענוה אמתית. ועל ידי הביטול הזה ביטל כל הצרות וגאל אותנו ממצרים ומכל הטמאות והסטרא אחרא. ומבחינת הביטול הזה המשיך לנו את התורה לגרש הסטרא אחרא והקליפות שלא יתגברו ביותר אחר כך. (הלכות נטילת ידים שחרית - הלכה ד', אות ד' בהתחלה. ועיין גם אוצר היראה - יסורים וישועה, אות ב')

(ספר אפי הנחל - חלק ב - מכתב ו)

מכתב

לבי יקירי, החושב מחשבות ותחבולות להודיע לפרסם בעולם גודל כוח הצדיק האמת המאיר עינינו גם במחשכים מרורים שבדור החשוך הזה, והוא עיקר נחמתנו וכל חיותנו ותקוותנו לדור דור. עתה, אחרי אשר האיר ה' עינינו במחשכים כאלה לחיותנו כיום הזה בדורות הללו, יש לנו עצה גדולה ובית מנוס נפלא, לנוס ולפר' להצדיק וכו'. הבורא יתברך ואני ואתה יודעים פנימיות שאיפות לבך הטוב והישר, הכוסף וחושק ומתגעגע לבטל ולסלק מוחך בתכלית הביטול, ולהמשיך עליך ועל כל ישראל רוח חכמה רוח נבואה של הצדיק האמת היחיד בעולם, היורד עד עמקי תהום להעלות נפשות מבאר שחת ומעלה אותם למעלה משמי השמים, ומאיר ומגלה אלקות ואחדותו וממשלתו לעיני כל באי עולם, עין בעין. מי ערך שבחו, מי יספר נוראות גדלתו, אין דגמתו!

יפוצי הוא בן של
מאק מאכי פולאכיס ...

מקשה זהב עד ירכה עד פרחי מקשה היא ... (במדבר ח, ד)

כי איתא בדברי רבנו ז"ל (בלקוטי תנינא, סימן מוח) שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה'. ומי שהתחיל מעט בעבודת ה' יודע זאת שאי אפשר להיות איש ישראל באמת כי אם על ידי עקשנות גדול, כי הרבה הרפתקאות ועליות וירידות צריכין לעבר על כל אחד ואחד בלי שיעור, ואם לא יהיה עקשן גדול לבלי להניח על ידי זה מעט עבודתו שהתחיל, אי אפשר לו שישאר על עמדו...

וזה עיקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל, כי ה' יתברך מתפאר מאד בהעזות והעקשנות של איש הישראלי שמפילין אותו בכל פעם, והוא מתחזק בכל עת והוא עקשן גדול, ואינו מניח להפיל עצמו בשום אפן. וזה עיקר התפארותו יתברך, בבחינת: תנו עז לאלקים על ישראל גאוותו. 'עז' זה בחינת עזות ועקשנות של ישראל שהם עזים וחזקים בעבודתו, שעל ידי זה עיקר קבלת התורה הוא כלל ההתפארות, כמו שאמר רבותינו ז"ל: מפני מה נתנה תורה לישראל, מפני שהן עזין (ביצה כה) על ידי זה על ישראל גאוותו. דהיינו גאות והתפארות, כי זה עיקר התפארותו יתברך. וכמו שכתוב (תהלים פט): כי תפארת עזמו אתה, כי עיקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות...

וזה בחינת: וזה מעשה המנרה מקשה זהב. מעשה

המנרה' זה בחינת כלל ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל... ועל כן בנרות המנורה היה עדות שה' יתברך אוהב עמו ישראל ומשרה שכינתו בהם, כמו שאמר רבותינו ז"ל על נר המערבי שהוא עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל, שזה בחינת התפארות, שמחמת התפארותו ואהבתו בנו, הוא משרה שכינתו בתוכנו. נמצא שכל מעשי המנורה הוא בחינת התפארות שה' יתברך מתפאר בישראל. וזה בחינת כל הציורים הנפלאים שהיו במנורה: גביעים וכפתורים משקדים ופרחים וכו' כל זה מרמז על כמה מיני גווני ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל שכלולים מגוונים סגיאיין.

וכל אלו ההתפארות שהם בחינת מעשה המנורה אין זוכין כי

אם על ידי עקשנות גדול שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה'. וזה בחינת: וזה מעשה המנרה מקשה זהב. 'מקשה' — לשון עקשנות, שצריכין להיות עז וקשה בעבודת ה' בעקשנות גדול מאד. וזהו: עד ירכה עד פרחי מקשה היא, דהיינו שכל הציורים והפרחים שבמנורה עד ירכה עד פרחי מקשה היא, כלל ההתפארות של ישראל, הכל זוכין על ידי עקשנות דייקא בחינת: עד ירכה עד פרחי מקשה היא, היינו שבכל עבודת איש הישראלי מתחילה ועד סוף שמקלם מקבל ה' יתברך התפארות שהוא בחינת מעשה המנורה, כל זה נעשה רק על ידי עקשנות בחינת: עד ירכה עד פרחי מקשה וכו' שמתחילה ועד סוף צריכין עקשנות ועזות גדול... (לקוטי הלכות - הלכות ברכת המזון ד', אות י"ב)

למה נגרע לבלתי הקריב... (במדבר ט, ז)

אלו האנשים שהיו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח שבאו לשאל: למה נגרע. אלו שאלו כה'ן, ותקנו בזה הרבה מאד, כי נתגלגל זכות על ידם שנתגלה על ידי זה למשה דין "פסח שני" שהוא תיקון גדול שהוא בחינת המשכת דרך התשובה, כי זה עיקר שלמות התשובה שאפילו כשרואה האדם את עצמו שהוא רחוק מאד מה' יתברך וטמאתו עליו ממעשי הרעים, אף על פי כן יחזק את עצמו ויבוא בקדה והכנעה לפני הצדיק האמת ולפני ה' יתברך וישאל על נפשו כמו ששאלו אלו האנשים שהיו טמאים ששאלו: למה נגרע להקריב את קרבן ה' וכו'. כמו כן ישאל כל אחד על נפשו אם יודע בעצמו טמאתו ממעשיו, שיבוא וישאל: ואם נפשי מטמאה במעשי הרעים אף על פי כן למה אגרע להקריב קרבן ה' — דהיינו להתקרב לה' יתברך לעסק בתורה ולהתפלל וכו' שהוא בחינת קרבות. כי בוודאי יש לו תקוה גם

